

ISBN: 978-625-7303-15-6

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

ketebe.com

Ketebe Yayınları: 403

Roman

Yayın Yönetmeni

Furkan Çalışkan

Dizi Editörü

Aykut Ertuğrul

Yayıma Hazırlayan

Gülşen Funda

Düzeltili

Ayşe Nur Rana

Kapak

Harun Tan

Mizanpaj

Nilgün Sönmez

1. Baskı: 2016

4. Baskı: 2019

KETEBE'DE

1. Baskı

Ocak 2021

İstanbul

Ketebe Yayınları

Sertifika No. 34989

Maltepe Mahallesi Fetih

Caddesi No: 6 Dk: 2

Topkapı 34010 İstanbul

Tel: 212.612 29 30

e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt

Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad.

No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok

Kat: 2 34310 Haramidere -

Avcılar / İstanbul Sertifika No: 44452

Tel: 212.412 17 00

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A. Ş.'ye aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İnsanın Acayip Kısa Tarihi

GÜRAY SÜNGÜ

KETEBE

Güray Süngü

1976 yılında İstanbul'un sur içi mahallelerinden Kadırga'da doğdu. İlköğretime Kadırga İlkokulu'nda başladı. Çocukluğu Ayasofya ve Sultanahmet'te geçti. Gedikpaşa'da esnaf olan babası sayesinde çalışma hayatını erken yaşta tanıdı. Üniversiteden mezun olana kadar bütün tatillerini Kapalıçarşı'da geçirdi. Farklı milletlerden, meşreplerden, dinlerden insanların arasında büyüdü. Üniversite eğitimini Uludağ Üniversitesi'nde aldı. İktisat fakültesinde okudu. Mezuniyetinden sonra özel sektörde çalışmaya başladı. 2009 yılına kadar çeşitli sektörlerde görev aldıktan sonra, yayın sektörüne geçti.

Düş Kesiği adlı romanıyla 2010 Oğuz Atay Roman Ödülü'ne, *Kış Bahçesi* adlı romanıyla 2011 Türkiye Yazarlar Birliği Roman Ödülü'ne layık görüldü. 2014 yılında *Deli Gömleği* ve *Hiçbir Şey Anlatmayan Hikâyelerin İkincisi* kitapları ile Necip Fazıl Hikâye Ödülü'nü kazandı. 2018 yılında 14. Kristal Lale ödülleriyle yılın edebiyatçısı seçildi.

Kitapları;

Dördüncü Tekil Şahıs-Roman, 2006, *Pencereden-Roman*, 2006, *Düş Kesiği-Roman*, 2010, *Deli Gömleği-Öykü*, 2010, *Kış Bahçesi-Roman*, 2011, *Hiçbir Şey Anlatmayan Hikâyelerin İkincisi-Öykü*, 2012, *Köşe Başında Suret Bulan Tek Kişilik Aşk-Öykü*, 2014, *Mehmet'i Sakatlayan Serçe Parmağı-Roman*, 2015, *İnsanın Acayip Kısa Tarihi-Uzun Hikâye*, 2016, *Vicdan Sızlar-Öykü*, 2016, *İbrahim'in Kaybettiğini Bulmasıdır*, 2018, *Az Kalan Gölge-Roman*, 2019, *Sayıklar Bir Dilde-Öykü*, 2020.

93Tye...

Ben demeden konuşalım ne olur. Çünkü açtım gözümü ki;

1.

Ben, çağdaş bir kentsoylu olmadığım için, içinde debelendiğim manasızlık evreninden kurtulabilmek gayesiyle doğaldır ki psikoloğa filan gitmedim. Böyle başlayabilmek isterdim. Gözlerimi açtığımda is ve kül içindeki bir tenekeyle karşılaşmasaydım böyle başlayabilirdim de belki. Sadece o kadar mı, is ve kül içindeki bir teneke -peynir tenekesi olabilir emin değilim,- sonra yanında bir ilaç şişesi, etiketi yok, kutusu da yok, iki yer yatağı, üç tane de kitap. Oda boş, başka bir şey yok. Ayakkabılarım var ama ayağımda değil, üzerimde pijama.

Bu tespitleri, yani altımda üzerimde ne var, etrafta neler var bakmadan önce ya da bakarken ama görmeden önce başımdaki tuhaf ama güçlü ağrıyı ve hatta aynı zamanda, değil hayır, hatta aynı anda midemdeki tuhaf ama yine güçlü bulantıyı hissettim, hem de çok yoğun, çok güçlü. Belki de can havliyle baktım etrafa ve öyle gördüm her şeyi. Bilmiyorum. Hatta...

Kendimi bilmiyorum.

Adımı bilmiyorum.

Kalktım yer yatağından. Kalkmadım, başımdaki ağrı beni yanıltıyor, doğruldum yalnızca. İki elimi başımın iki yanına

götürdüm, yüzümü de buruştırarak, ellerimi kafamın iki yanından bastırdım, kafamı ezdim ama... bunlar işe yaramayan...

Sonra evet, ayağa kalktım. Zorlanarak kalktım, mide bulan-tım fena azdı birden, hareket edince... Kasılıp kaldım öylece. Kafamı mümkün olduğunca az hareket ettirerek bir kez daha bakmaya çalıştım etrafa.

Tuvalet mi arıyorum? Bilmiyorum. Çare arıyor da olabilirim.

Adım ise... Evet yok ama adımlı bilmediğim o an gelmedi aklıma. Ayna karşısında geldi. Odanın bir köşesinde gördüğüm kapıya doğru orada ne olduğunu bakarak anlayabilirmişim gibi baktıktan, anlamayınca kalkmaktan başka çare olmadığı için kalktıktan, fazla sarsılmadan yürümeye çabalayıp bunu bir ölçüde becerdikten ve nihayet açılan kapının ardındaki alaturka tuvaleti ve lavaboyu gördükten sonra girdiğim tuvalette, lavabonun üzerine, duvara asılmış aynada kendimi görüp de, tanımayınca.

Ama dile ne kolay söylemesi... tanımayınca, geldi aklıma bir adım olmayışı, olmayışı denmez olmadığı denir, aynadaki bu adam da kim diye kendime hayretle sorar gibi bakarken. Bu adam kim? Ben... kimim? Adım? Ben, ben... Zihnimdeki karanlık çoğaldı ve beni yuttu. Kayboldum.

Yüzümü yıkadım yavaş yavaş, buz gibi suyu vurdum yüzüme. Sarhoşum ayılmaya çalışıyorum. Sarhoşluk böyle bir şey mi? Ne bileyim ben. Belki de öldüm. Adımı hatırlamıyorum ama... dün gece... hayır dün geceyi de hatırlamıyorum. Burayı da hatırlamıyorum. Neden yavaş yavaş oluyor her şey? Müthiş bir korku uyandı içimde. Çok yoğun, çok... ben... neredesin, burası neresi? Yüzümü yıkamayı bıraktığımı fark ettim, hemen o an. Aynadaki adama bakıyorum. Aynadaki adam bana bakıyor. Bakışıyoruz. Aynadaki adamın gözleri kocaman açık, korkuyor gibi. Neler oluyor diye soruyor gibi. Musluğu kapat. İçeriye dön. Etrafa bak. Aklım başımdaymış gibi hareket etmeliyim, aklım başımdaymış gibi kendimi... İşin aslı, bunların

hepsi o kadar saçma ki... Saçma değil, kimim bilmiyorum ama her şeye saçma diyen birisi olmadığını biliyorum. Saçma değil. Tuhaf? Belki. Kaygı verici? Kesin...

Odaya döndüm evet, durdum odanın ortasında ve baktım. Her şeye baktım ama sırayla değil, korkan bir adam her şeyi aynı anda görmek ister gibi bakar ya, öyle... Belki de ben delirdim. Belki de ben delirmedim, zaten deliydim, burada tutuluyorum, ara sıra bilincim yerine gelir gibi oluyor ve bilincim yerine gelir gibi olunca da böyle oluyor... Yani kendimi sorguluyorum. Diğer zamanlar ne bileyim, maymun gibi filanım, kendini merak etmeden, yiyerek, bakınarak...

Kalbim ezildi yine. Ben burada mı tutuluyorum gerçekten? O sırada...

Hatırlıyorum. Bazı şeyler. Görüntüler mi? Öyle sanılır ama değil. Sahneler de değil. Anı mı? Değil, değil. Kendimi, kendi içimden dışarıyı... Hatırlıyorum ama zor, karanlık, hayır ne ilgisi var, tabii ki karanlık değil, puslu denir, net değil denir. Ağladığımı. Dikiş makinesi. Singer, siyah, eski, ahşap kasası var, ben başımı... Bu ben miyim, başımı yaslamışım ona. Bu ben miyim, ağlıyorum, çok fena ağlıyorum. Dışarıdan görmüyorum, dışarıdan görsem bu ben miyim deme şansım olur ama dışarıdan değil ki, kendi içimden, makineye başımı yaslamışım, yerde oturuyorum, karşısında, alnım makinenin ahşap kasasında, ağlıyorum. Başka?

Derin birkaç nefes aldıktan sonra... Sakinleştiğimi söyleyeceğim. Hazır mısın? Evet hazırım, sakinleştim diyebilirim çünkü epeyce sakinleştim, korkuyu azalt. Bunun için ne yapman gerektiğini biliyor musun, biliyor gibiyim, biliyor gibisin evet, sanki daha önce yaptığın bir şeymiş, derin nefes al sonra ellerini uzat ileriye doğru orada bir duvar var gibi, varmış gibi, ona dokun, sonra onu yavaşça it. Duvar değil o. Dünya. Dünya da değil, hayat, yaşam, onu it, böylelikle kendini geriye çekmiş olursun, o gerçeklerin dışına, ötesine değil, gerisine,